

Старият рудничар

Не видите ли,
Че от вълнения той силни се задъхва!

Младият рудничар

Незнайно чудо, братя! В дъното подземно
като копаехме и срутихме цел пласт,
пред нас на пещера голема зина входа.

Първия рудничар.

Та не веднаж откривали сме пещери.

Младият рудничар.

Голема пещера. Струя от душен въздух
Ни залюле и вихър от въздишки тежки.
Един огромен не човешки вик разтърси
подземията мрачни и ни оглуши.
Кой дето паднал бе, изплашени до смърт
Лежехме ний, и чувахме да бие некой
Ръждасали вериги. Аз и други още
Съвзели се пристъпихме във пещерата.
Сред нея окован лежеше по гърба си
Неволник — едър силен мъж стопен от мъка.
Той молеше веригите му да разбием.
Дойдоха всичките другари. С общи сили
Освободихме му телото от окови.

Първият рудничар.

Човек?

Стария рудничар.

И във окови?

Рудничарите.

Чудо! Чудо! Чудо!

Старият рудничар.

Не е човек той, вервайте, не е човек.

Първият рудничар.

Не питахте ли го, не каза ли се кой е?